

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Marek Pietruszyński
SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 marca 2025 r.
w sprawie **A. C.**,
oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 178b k.k.
skargi wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej,
od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 sierpnia 2024 r., sygn. akt V Ka
474/24,
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej,
z dnia 26 lutego 2024 r., sygn. akt II K 1657/22 i przekazującego sprawę do
ponownego rozpoznania,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

Marek Pietruszyński Tomasz Artymiuk Barbara Skoczowska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej wyrokiem z dnia 26 lutego 2024 r., sygn.
akt II K 1657/22, uznając, że oskarżony A. C. popełnił, szczegółowo opisany w

wyroku czyn z art. 178b k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 31 § 1 k.k. umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu (pkt 1 wyroku). Ponadto na mocy art. 93c pkt 1 k.k. w zw. z art. 93a § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 93b § 1 k.k. i art. 93g § 3 k.k. orzekł wobec A. C. tytułem środka zabezpieczającego terapię ambulatoryjnego leczenia psychiatrycznego nastawioną na redukcję zaburzeń myślenia i poprawę funkcjonowania społecznego (pkt 2 wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego oraz jego obrońcy, Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2024 r., sygn. akt V Ka 474/24, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok Sądu odwoławczego wniósł Prokurator Rejonowy w Białej Podlaskiej zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając:

„1. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w zakresie nienależytej obsady sądu, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. oraz art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej w odniesieniu do oskarżonego poprzez rażące naruszenie standardu rzetelnego procesu sądowego, wynikającego z ww. przepisów, polegające na rozpoznaniu apelacji oskarżonego i jego obrońcy i w konsekwencji wydaniu wyroku, którym uchylono wyrok Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 26 lutego 2024 r., sygn. akt II K 1657/22, i przekazano sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiotowej sprawie przez sąd, który był nienależycie obsadzony;

2. naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 26 lutego 2024 r., sygn. akt II K 1657/22, i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania na skutek błędnego uznania, że zachodzi podstawa do takiego rozstrzygnięcia określona w art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. w postaci konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, podczas gdy w realiach sprawy podstawa taka nie zaistniała”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

W odpowiedzi na skargę oskarżony oraz obrońca oskarżonego wnieśli o oddalenie skargi w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga wniesiona przez prokuratora i to w zakresie obu podniesionych zarzutów jest zasadna, w związku z czym należało uchylić wyrok Sądu odwoławczego i przekazać sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Oznacza to, że zasadność skargi może wynikać z zaistnienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, braku konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości lub naruszenia przez sąd odwoławczy reguły *ne peius*, o której mowa w art. 454 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu skargi, to trafnie wskazał skarżący, że w przedmiotowej sprawie wystąpiło uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady Sądu odwoławczego.

Zgodnie z uchwałą składu połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi m.in. wówczas, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Nieprawidłowość obsady sądu z udziałem osób powołanych na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa od 2018 r. wynika z faktu, że od tego czasu organ ten przestał spełniać cechy organu konstytucyjnego, o którym mowa w art. 187 ust. 1 Konstytucji RP. Spowodowało to uchylenie domniemania spełnienia kryterium minimum niezawisłości i bezstronności przez osoby powołane przez Prezydenta RP z rekomendacji takiej Krajowej Rady Sądownictwa na stanowisko sędziego (zob. m.in. wyroki SN: z dnia 26 lipca 2022 r., sygn. akt III KK 404/21; z dnia 12 października 2022 r., sygn. akt III KK 193/20; z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt II KS 32/21; z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt II KK 206/21; z dnia 15 lutego 2023 r., sygn. akt II KK 571/22; z dnia 6 kwietnia 2023 r., sygn. akt II KK 119/22). Taki pogląd znalazł swoje odzwierciedlenie także w szeregu rozstrzygnięć organów międzynarodowych, w tym w wyrokach ETPCz: z dnia 22 lipca 2021 r., w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19), z dnia 8 listopada 2021 r., Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce (skargi nr 49868/19 i 57511/19), z dnia 3 lutego 2022 r., Advance Pharma sp. z o.o. przeciwko Polsce (skarga nr 1469/20), z dnia 15 marca 2022 r. (Wielka Izba), Grzęda przeciwko Polsce (skarga 43572/18).

Dla porządku należy jedynie dodać, że dla zachowania mocy obowiązującej wskazanej wyżej uchwały składu połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. nie ma jakiegokolwiek znaczenia prawnego rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61, ani też inne rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego oraz zmiany ustawy o Sądzie Najwyższym mające na celu wyłącznie zablokowanie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w zakresie dokonanych przez te organy międzynarodowe interpretacji wiążących Polskę norm traktatowych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2023 r., III KZ 36/23).

Nienależyta obsada sądu z udziałem SSO X. Y. była przedmiotem licznych rozstrzygnięć Sądu Najwyższego w wyrokach SN: z dnia 19 kwietnia 2023 r., sygn. akt III KK 375/21; z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. akt II KK 607/22; z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt II KK 296/23; z dnia 22 lutego 2024 r., sygn. akt II KK 289/23; z dnia 18 kwietnia 2024 r., sygn. akt II KK 434/23; z dnia 24 kwietnia 2024 r., sygn. akt

II KK 447/23; z dnia 16 maja 2024 r., sygn. akt II KK 523/23; z dnia 20 listopada 2024 r., sygn. akt II KK 271/24; z dnia 11 grudnia 2024 r., sygn. akt II KK 279/24; z dnia 11 grudnia 2024 r., sygn. akt II KK 37/24; z dnia 14 stycznia 2025 r., sygn. akt II KK 487/24; z dnia 6 lutego 2025 r., sygn. akt II KK 333/24.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela ustalenia dokonane w postępowaniach kasacyjnych zakończonych powyższymi wyrokami. W tym miejscu warto jedynie przypomnieć, że SSO X. Y.:

- powołana została na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie postanowieniem Prezydenta RP z dnia [...] 2019 r., po uwzględnieniu wniosku Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] 2018 r. (a zatem z udziałem wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa);
- w postępowaniu konkursowym na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie uzyskała zdecydowanie negatywną opinię swojej kandydatury na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Apelacji Lubelskiej (46 głosach „przeciw” i 9 głosów „za”); siedmiu startujących wraz z nią w konkursie sędziów, uzyskało poparcie co najmniej 41 sędziów tego Zgromadzenia (w tym jeden z sędziów 51 głosów „za”), ale mimo to nie zostali w tej procedurze przedstawieni przez KRS Prezydentowi RP;
- podpisała w 2022 r. listę poparcia dla starającego się o wybór do Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej ustawą z 2017 r., byłego wiceministra w Ministerstwie Sprawiedliwości sędziego Ł. P.;
- po trzech latach orzekania w Sądzie Okręgowym w Lublinie wyraziła chęć delegowania jej do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, uzyskując taką delegację Ministra Sprawiedliwości w dniu 10 października 2022 r.;
- przyjęcie powyższej delegacji nastąpiło w szczególnym momencie: po uprzednim wcześniejszym bezprawnym przeniesieniu przez kierownictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie trzech doświadczonych sędziów Wydziału II Karnego tego Sądu do Wydziału III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w związku ze stosowaniem przez tych sędziów Konstytucji RP oraz respektowaniem wiążącego Polskę orzecznictwa europejskiego i międzynarodowego;

- wyrażała zgodę na przyjmowanie i zajmowanie stanowisk w okresie intensywnego podejmowania czynności dyscyplinarnych przez właściwe organy, w odniesieniu do sędziów krytycznych względem reformy wymiaru sprawiedliwości naruszającej zasadę trójpodziału władzy, w związku z ich orzecnictwem prokonstytucyjnym i prokonwencyjnym.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należy wskazać, że kariera zawodowa sędzi Y. znacząco przyspieszyła od 2017 r., co zbieгло się z wdrażaniem przez Ministerstwo Sprawiedliwości reform sądownictwa. Przyjmowanie przez nią stanowisk w okresie, gdy prowadzono intensywne działania dyscyplinarne wobec sędziów krytycznych wobec tych reform, budzi poważne wątpliwości co do jej niezależności. W rezultacie należało uznać Sąd odwoławczy za nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., co skutkowało uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wprawdzie jest uprawniony, na podstawie art. 436 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k., do ograniczenia rozpoznania skargi jedynie do pierwszego zarzutu dotyczącego zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, gdyż jego zasadność musi skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia, jednakże w tej konkretnej sprawie zasadnym jest wskazanie, że również zarzut drugi skargi prokuratora jest zasadny.

Uchylając bowiem zaskarżony apelacją wyrok i przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej do ponownego rozpoznania, Sąd Okręgowy w Lublinie dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 437 § 2 k.p.k. Analiza tego przepisu jednoznacznie wskazuje, że w obecnym stanie prawnym regułą jest prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, a orzeczenie kasatoryjne sądu odwoławczego jest dopuszczalne jedynie w wyjątkowych przypadkach.

Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, uchylenie wyroku Sądu I instancji wynikało z konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości (pkt 5.3.1. i 5.3.2 uzasadnienia). Słusznie jednak wskazał skarżący, że przesłanka ta w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła, a tym samym orzeczenie kasatoryjne Sądu odwoławczego było bezpodstawne. Przesłanka ta bowiem aktualizuje się jedynie wtedy, gdy w postępowaniu pierwszoinstancyjnym doszło do

takiego naruszenia norm prawa procesowego, które w realiach konkretnej sprawy podważa rzetelność całego tego postępowania, co przemawia za powtórzeniem (przeprowadzeniem na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie I instancji (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt I KZP 3/19; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt V KS 2/21). Wypada przy tym podkreślić, że przesłanka „konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości” stanowi wyjątek od zasady „czystego modelu apelacyjnego”, w związku z czym należy ją wyklądać wąsko. W konsekwencji opisuje ona przypadki, gdy sąd I instancji w ogóle nie ujawnia żadnych dowodów, na których opiera wyrok, albo wszystkie te dowody zostały nieprawidłowo przeprowadzone (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 listopada 2020 r., sygn. akt IV KS 32/20; z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt I KS 4/22). Gdy nie zachodzą powyższe okoliczności, postępowanie dowodowe w uzupełniającym zakresie powinien przeprowadzić sąd odwoławczy (zob. np. wyrok SN z dnia 20 października 2022 r., sygn. akt III KS 63/22).

W przedmiotowej sprawie nie zachodziły okoliczności uzasadniające konieczność przeprowadzenia od nowa wszystkich czynności procesowych dokonanych przez Sąd I instancji.

Sąd odwoławczy wskazał, że „należy przesłuchać na rozprawie oskarżonego” jednak z uzasadnienia wyroku nie wynika w oparciu o jakie przesłanki doszedł do takiego wniosku. Z akt sprawy wynika, że po otwarciu przewodu sądowego na rozprawie w dniu 20 grudnia 2023 r., A. C. złożył obszerne wyjaśnienia (k. 159v.-160v.) Z apelacji sporządzonej przez oskarżonego i odrębnie przez jego obrońcę, nie wynika, aby zachodziła konieczność uzupełniającego przesłuchania oskarżonego. Obrońca w apelacji podnosząc zarzut obrazy art. 7 k.p.k. kwestionował jedynie wadliwą ocenę wyjaśnień oskarżonego, a Sąd odwoławczy uznając ten zarzut za zasadny podkreślił, że taki właśnie był przebieg zdarzenia, jak opisuje je oskarżony. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu nie wskazuje natomiast na jakiegokolwiek braku w wyjaśnieniach A. C..

Podkreślić należy, że w apelacji wniesionej w imieniu A. C., ani oskarżony, ani jego obrońca nie kwestionują sposobu wprowadzenia do materiału dowodowego zeznań świadków przesłuchanych w tej sprawie, a jedynie obrońca oskarżonego w

zarzucie pierwszym apelacji wskazuje na dowolną ocenę zeznań funkcjonariuszy policji R. M. (wobec św. M. używane jest również imię Ł.) i P. S. Analiza akt wskazuje, że sprawa była początkowo rozpoznawana na posiedzeniu w dniu 16 października 2023 r i w dniu 22 listopada 2023 r., na którym zostali przesłuchaniu biegli psychiatrzy i psycholog. Z uwagi na wniosek oskarżonego o przesłuchanie świadków, Sąd postanowił skierować sprawę na rozprawę. Na rozprawie w dniu 20 grudnia 2023 r. Sąd po przesłuchaniu świadków Ł. R., R. M. i P. S. stwierdził, że przewód sądowy nie został otwarty i po jego otwarciu i złożeniu wyjaśnień przez oskarżonego, rozprawę odroczył i na wniosek oskarżonego zarządził ponowne wezwanie jedynie świadka R. M. oraz z urzędu wezwał biegłych. Po złożeniu na rozprawie w dniu 14 lutego 2024 r. zeznań przez tego świadka, Sąd nie uwzględnił wniosku oskarżonego o ponowne przesłuchanie pozostałych świadków Ł. R. i P. S. Dokładna lektura apelacji wskazuje jednak, że oddalenie tego wniosku dowodowego nie jest przedmiotem żadnego zarzutu apelacji. W takiej sytuacji musi budzić zdziwienie, że Sąd odwoławczy wskazując na konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości odwołuje się do nieuwzględnienia wniosku oskarżonego o przesłuchanie tych dwóch świadków. Nadto nie jest zrozumiałe twierdzenie Sądu, że doszło do naruszenia zasady bezpośredniości, skoro oskarżony i jego obrońca nie zakwestionowali w apelacji takiego sposobu procedowania przez Sąd I instancji. Tego rodzaju nieprawidłowości nie stanowią bezzwzględnej przyczyny odwoławczej, której wystąpienie winno być brane z urzędu przez Sąd. Przypomnieć również trzeba, że św. R. M. został przesłuchany przez Sąd w sposób prawidłowy, a więc jedynie ocena jego zeznań dokonana przez Sąd I instancji winna być analizowana w postępowaniu odwoławczym. Z uzasadnienia skarżonego wyroku nie wynika konieczność ponownego przesłuchania tego świadka.

Oczywiście ma rację Sąd odwoławczy, że dopiero po ustaleniu ewentualnego sprawstwa oskarżonego można oceniać opinie sądowo-psychiatryczne wskazujące na wystąpienie w sprawie przesłanek z art. 31 § 1 k.k. w kontekście konieczności zastosowania środków zabezpieczających.

Okoliczności związane ze stanem zdrowia psychicznego, zdaniem Sądu odwoławczego, były również powodem uchylenia zaskarżonego wyroku. Z uzasadnienia wyroku wynika, że zachodzą rozbieżności stanowisk w opiniach

biegłych co do stopnia ryzyka ponownego popełnienia czynu zabronionego przez oskarżonego i dlatego należy przesłuchać biegłych opiniujących do sprawy Prokuratury Rejonowej w Siedlcach, sygn. PR [...] (k. 137-141), którzy ocenili, że przy regularnych kontrolach lekarza prowadzącego i przyjmowania leków istnieje niskie ryzyko popełnienia ponownie czynu zabronionego. Sąd nie wykluczył także konieczności powołania innego zespołu biegłych do wydania opinii sądowo-psychiatrycznej w tej sprawie. Przede wszystkim należy stwierdzić, że nie ma jakichkolwiek rozbieżności stanowisk biegłych, które winny stanowić powód uchylecia zaskarżonego wyroku. Sąd pomija bowiem to, że wskazana opinia została wydana w innej sprawie i dotyczyła czynów z innego okresu i całkowicie inaczej kwalifikowanych. Nadto, opinia wydana przez biegłych psychiatrów A. N. i J. G. oraz psychologa M. W., złożona została przez oskarżonego w dniu 22 listopada 2023 r. w obecności opiniujących w tej sprawie biegłych psychiatrów K. M. i U. C. oraz psychologa M. M.. Jednakże ani oskarżony, ani jego obrońca nie mieli żadnych pytań do biegłych w kontekście złożonej przez oskarżonego opinii. Na rozprawie w dniu 14 lutego 2024 r. Sąd odczytał w obecności biegłych psychiatrów K. M. i U. C. oraz psychologa M. M. przedłożoną także przez oskarżonego opinię do sprawy o sygn. II W 741/22, której nie ma w aktach. Z uwagi na to, iż została ona okazana przez oskarżonego należy sądzić, że zawierała ona korzystne dla niego wnioski. Biegli po zapoznaniu się z nią potrzymani swoje dotychczasowe stanowisko. W takiej sytuacji Sąd odwoławczy winien był ocenić opinię biegłych wydaną w tej konkretnej sprawie w kontekście stawianych zarzutów przez oskarżonego w apelacji.

W pełni należy zgodzić się ze skarżącym prokuratorem, że „zapadły wyrok Sądu Okręgowego jest błędny, a uzasadnienie wskazuje na pozorne błędy i pozorne potrzeby mające uzasadniać przeprowadzenie przewodu na nowo w całości”. Nie istniały bowiem jakiekolwiek przeszkody, by Sąd odwoławczy sam ponownie ocenił dowody oraz ewentualnie uzupełnił materiał dowodowy. Raz jeszcze przypomnieć należy, że *de lege lata* modelowo sąd odwoławczy sam przeprowadza dowody, a nie – w celu ich przeprowadzenia – uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Prowadzenie własnego postępowania dowodowego przez sąd odwoławczy stanowi regułę, zwłaszcza w świetle art. 452 § 2 k.p.k. Jedynie wyjątkowo, kiedy bez ponowienia wszystkich

dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia, sąd odwoławczy może wyrok sądu I instancji uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania (zob. wyroki SN: z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt IV KS 29/18; z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt V KS 18/19).

Sąd odwoławczy, nie wykazując na tyle poważnych braków i wad dotychczasowego postępowania, aby powodowały one konieczność powtórzenia czynności procesowych dokonanych w toku rozprawy przed Sądem I instancji, naruszył rażąco art. 437 § 2 k.p.k.

Ze względu na powyższe racje, należało na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. w całości uchylić zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie i przekazać sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

[J.J.]

Marek Pietruszyński Tomasz Artymiuk Barbara Skoczowska